

NGƯỜI KHÁCH HÀNG NỔI TIẾNG

Homles và tôi đều thích tắm hơi. Trên lầu của cao ốc tại đại lộ Northumberland có một cái góc tách biệt chứa 2 tròng kỷ sóng đôi, chúng tôi choán 2 ghế này vào ngày 3-9-1902.

Tôi hỏi Homles ở đây có gì vui không? Để trả lời, anh thò cánh tay dài ra khỏi các tấm "ra" để lấy một cái bì thư trong áo choàng treo gần đó.

- Cái này là của một người gây rối. Tuy nhiên, cũng có thể đây là một vấn đề sống chết. Tôi chả biết gì, ngoài nội dung của nó.

Nội dung bức thư như sau:

"Ngài Đa-mê-ry ngợi khen và sẽ tới nhà ông Sherlock Homles vào lúc 4 giờ chiều mai. Ngài muốn tham khảo ý kiến ông Homles về một vấn đề rất tế nhị và quan trọng. Do đó ngài hy vọng ông Homles cố gắng thu xếp để được rảnh rỗi và xác nhận sự đồng ý qua điện thoại tại câu lạc bộ Carlton".

- Đương nhiên là tôi đã đồng ý tiếp đón ông ta. Anh có biết gì về cái ông Đa-mê-ry này không?

- Tên ông ta là chìa khoá vạn năng để bước vào xã hội thượng lưu.

- Tôi thì biết nhiều hơn một chút. Ông ta nổi tiếng về cái tài thu xếp những việc tế nhị mà báo chí không đề

cập. Là một người hào hoa phong nhã và có thiên khiếu về ngoại giao, ông ta cũng thực sự cần chúng ta.

- Chúng ta?

- Đúng thế, nếu anh đồng ý.

- Tôi rất hân hạnh!

- Vậy đúng 4 giờ nhé.

Lúc đó tôi ngụ tại một căn hộ ở đường Hoàng hậu Anne, nhưng tôi tới đường Baker sớm hơn giờ hẹn.

Ngài Đa-mê-ry tỏ ra rất đúng giờ. Đó là một người to béo, lương thiện, hơi đua đòi một chút, khuôn mặt cao nhẵn, có giọng nói dễ nghe. Đôi mắt sáng toả rộng sự trung thực, đức tính hoà nhã lộ rõ trên đôi môi tươi cười. Cái mũ màu lợt, áo vét đen ngòm. Tất cả các chi tiết của y phục, từ hột trần châu trên cà-vạt cho đến đôi ghệt màu xanh tím bên trên đôi giày bóng loáng đã minh hoạ tính tỉ mỉ trong cách ăn mặc. Căn phòng nhỏ hẹp có vẻ bị dè bẹp khi nhà đại quý tộc bước vào.

- Dương nhiên tôi cũng muốn gặp cả bác sĩ Watson!

- Ông vừa nói vừa cúi đầu lễ độ - Sự hợp tác của ông ấy sẽ cực kỳ hữu ích, bởi vì lần này, thưa ông Homles, chúng ta phải đương đầu với một kẻ nguy hiểm nhất Âu châu.

- Tôi đã gặp nhiều đối thủ từng được gán cái danh hiệu "cao thủ" - Homles trả lời và cười - Mời ngài dùng thuốc! Vậy ngài cho phép tôi nhé. Đối thủ của ngài có nguy hiểm hơn cả cố giáo sư Mô-ri hoặc hơn cả đại tá Mô-ran không?

- Ông đã nghe nói đến hầu tước Ru-mê?

- Tên sát nhân người Áo?

Ngài Đa-mê-ry tháo bao tay và cười to:

- Ông là bậc kỳ tài. Như vậy là ông đã biết thành tích của y?

- Nghề nghiệp bắt tôi phải theo dõi kỹ các vụ án tại lục địa. Tôi tin chắc rằng hắn đã giết vợ trong cái gọi là "Tai nạn tại đèo Splugen". Tôi cũng biết hắn hiện ở Anh và chẳng chóng thì chầy hắn cũng tạo ra việc làm cho tôi. Nhưng hầu tước Ru-nê đã dở trò gì mới? Tôi đoán là không phải cái thảm kịch xưa diễn lại.

- Không đâu, chuyện khác nghiêm trọng hơn. Trừng trị kẻ gây tội ác là quan trọng, nhưng ngăn ngừa một tội ác lại càng quan trọng hơn. Thật là khủng khiếp, thưa ông Homles! Khi chúng kiến sự chuẩn bị một biến cố ghê tởm, một tình huống bản thủ, thấy trước kết quả tai hại mà ta không làm gì được để ngăn ngừa. Có ai lọt vào một cảnh ngộ đau đớn như thế chưa?

- Chuyện hiếm có!

- Vậy là ông cảm thông với người khách hàng mà tôi làm đại diện.

- Tôi không ngờ ông chỉ là người trung gian. Vậy ai là đương sự chính?

- Tôi khẩn khoản xin ông đừng hỏi thêm. Tên ông ấy cần được giữ bí mật. Tất nhiên ông sẽ được thù lao trọng hậu.

- Tôi rất tiếc - Homles nói - Thưa ngài, tôi sợ rằng tôi phải từ chối đề nghị của ngài.

Người khách vô cùng bối rối. Gương mặt tối sầm vì thất vọng.

- Ông Homles! Ông đặt tôi vào một hoàn cảnh khó xử. Nhưng tôi đoán chắc rằng ông sẽ hãnh diện mà đảm nhiệm công việc, nếu tôi cung cấp đầy đủ chi tiết của nội vụ. Nhưng vì tôi đã hứa là tôi sẽ không để lộ tên nhân vật. Và vì vậy, tôi chỉ xin trình bày tất cả những gì tôi được phép tiết lộ.

- Nếu ông muốn! Nhưng ông nên nhớ, tôi không hứa hẹn gì cả.

- Đồng ý, chắc ông đã nghe nói về tướng Me-vin?

- Có.

- Ông ấy có một cô gái tên là Vi-ô-lét, trẻ đẹp vẹn toàn. Chính cô gái ngây thơ này cần được đưa ra khỏi nanh vuốt của loài quỷ dữ.

- Vậy là hầu tước Ru-nơ hốt hồn con bé rồi?

- Hẳn đẹp trai, có giọng nói đường mật, dáng vẻ tiểu thuyết và kỳ dị của hẳn làm mê hoặc cô bé. Người ta đồn hẳn đã chinh phục không biết bao nhiêu cô gái.

- Nhưng làm thế nào hẳn lại quen được với cô gái ấy?

- Họ gặp nhau trong một chuyến đi chơi bằng tàu trên biển Địa Trung Hải. Ru-nê bám sát và cuối cùng chinh phục được con chim non. Cô ta mê mết hẳn. Ngoài hẳn ra, cô ta chẳng thiết đến cái gì khác. Mọi phương cách đã được thử để chữa bệnh, nhưng vô ích. Tóm lại, cô ta dự trù lấy hẳn vào tháng tới. Cô ta đã trưởng thành và cô ta có ý chí sắt đá. Vậy ta làm sao ngăn cản chuyện này?

- Cô ta có biết những chuyện hẳn làm hồi còn ở nước Áo không?

- Hẳn có kể cho cô nghe những điều tai tiếng trong quá khứ của hẳn, nhưng luôn luôn trong chiều hướng của một vị thánh tử đạo. Cô ta chỉ nghe có một chiều.

- Tiếc thay, vì vô ý, ông đã tiết lộ danh tính của vị khách hàng của ông. Đó là tướng Mê-vin.

Người khách nhóm mạnh trên ghế:

- Tôi không phủ nhận, nhưng chuyện buồn này đã làm ông tướng mất hẳn tinh thần. Gân cốt cứng cáp tại trận địa đã rệu rã, ông đã trở thành một người bất lực trước thằng người Áo này. Tôi là bạn tri kỷ của ông ấy.

Tôi xem con bé đó như là con tôi ngay từ hồi nó còn mặc váy ngắn. Tôi thấy không có lý do để cho Scotlnad Yard can thiệp vào. Chính do ông tướng gợi ý mà tôi tới tìm ông với điều kiện là ông ta không xuất đầu lộ diện trong nội vụ.

Giương mặt Homles sáng rực với một nụ cười tinh nghịch:

- Tôi cam kết với ông điều đó. Tôi sẵn sàng ra tay. Nhưng làm sao tiếp xúc với ông, khi cần?

- Luôn luôn có thể tìm ra tôi qua trung gian của câu lạc bộ Carlton. Trong trường hợp khẩn cấp, đây là số điện thoại riêng của tôi: XX-31,

Homles ghi chép, vẫn ngồi yên và cười ranh mãnh. Cuốn sổ tay vẫn còn để mở trên đầu gối.

- Địa chỉ hiện tại của Ru-nê, xin ông vui lòng?

- Biệt thự Vernon, gần Kingston. Nhà lớn lắm. Hẳn ta phát trong mấy cú đầu cơ tài chính gần đây. Do đó bội phần nguy hiểm.

- Hiện hẳn ở tại Luân Đôn?

- Vâng.

- Ngoài những điều vừa mới nói, ông có thể cho thêm những thông tin dồi dào hơn về anh chàng này không?

- Hẳn mê ngựa, mê gái! Hẳn sưu tập sách và tranh. Hẳn lại có ý thức thẩm mỹ cao nên hẳn rất có uy tín về việc đánh giá các đồ sứ Trung Hoa và có viết một cuốn sách về nghệ thuật này.

- Một bộ óc phức tạp! - Homles nói - Tất cả các tội phạm lừng lẫy đều có bộ óc phức tạp. Ngài có thể thông báo với khách hàng của ngài rằng tôi đích thân chăm lo vụ này. Tôi tin rằng chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết.

Sau khi khách ra về, Homles chìm đắm trong suy tư làm như không biết có sự hiện diện của tôi. Cuối cùng anh trở về với thực tại.

- Anh Watson, có gì mới?

- Tôi đoán anh sẽ đi gặp con bé đó ngay.

- Ông tưởng còn không làm cô bé động lòng thì tôi, một người xa lạ, sẽ làm được gì? Tuy nhiên, nếu mọi phương cách đều thất bại thì tôi sẽ tính sau. Còn bây giờ, ta phải bắt đầu dưới một góc cạnh khác. Có thể Si-oen sẽ giúp được tôi.

Cho tới nay, tôi chưa có dịp nêu tên Si-oen bởi vì tôi chưa nói đến các vụ án bị phanh phui trong giai đoạn cuối của cuộc đời Homles. Vào các năm đầu của thế kỷ này, Si-oen trở thành một phụ tá có tài năng. Trước đó, Si-oen bị đày dưới dạng một thằng ác ôn nguy hiểm, bị nhốt nhà đá hai năm tại Parkhurst. Sau đó anh ta ăn năn, hối cải và liên minh với Homles. Anh ta trở thành người được gài trong bọn côn đồ khét tiếng của Luân Đôn, Si-oen cung cấp cho Homles những tin tức đôi khi có tính quyết định. Nếu anh ta làm mất báo cho cảnh sát, thì sẽ bị lột mặt nạ ngay. Nhưng vì anh ta hợp tác trong những vụ việc mà kết quả sau cùng không phải là việc truy tố ra toà nên các bạn cũ của anh ta không hề hay biết. Nhờ hào quang hai năm khổ sai, Si-oen lọt vào tất cả các hộp đêm, các sông bài với các bộ óc phong phú cũng như năng khiếu quan sát, Si-oen trở thành một mật báo viên lý tưởng.

Khó mà theo dõi tất cả các xoay xở của Homles, bởi vì về phần tôi, tôi cũng có những nhiệm vụ nghề nghiệp phải chu toàn. Anh ấy hẹn sẽ gặp tôi tại Simpson. Tại đây, ngồi trước một bàn nhỏ gần cửa sổ, anh báo cho tôi

vài tin tức đồng thời quan sát làn sóng người đi đường trong khu náo nhiệt Strand.

- Si-oen đã đi săn mồi - Homles nói với tôi - Có thể y sẽ mang về vài cái rác rưởi mọc từ những xô xỉnh tối tăm nhất của xã hội đen. Chính trong cái mớ rác rưởi đó, chúng ta sẽ sục sạo và khám phá ra các bí mật của đối tượng.

- Cô bé đã không nhìn nhận những sự việc đã có, thì cái phát hiện mới mẻ của anh sẽ có tác dụng gì?

- Biết đâu, Watson? Tâm trí của người đàn bà là những bài toán khó hiểu. Một tội giết người có thể được bỏ qua, nhưng một vi phạm vật vãnh có thể làm đau nhói con tim. Hầu tước Ru-nê có nói với tôi...

- Hẳn có nói chuyện với anh?

- Ô, tôi chưa thông báo các dự định của tôi cho anh! Thì đây, tôi thích cận chiến. Tôi thích mặt đối mặt với đối thủ để tận mắt nhìn rõ, xem "cái cốt" của hắn là con gì. Sau khi giao việc cho Si-oen, tôi đã kều một chiếc xe ngựa, đến Kingston và phải nói rằng hầu tước rất khả ái.

- Hẳn nhận ra anh?

- Trước đó, tôi đã đưa ra danh thiếp. Đó là một đối thủ tuyệt hảo, lạnh như băng, nói năng ngọt lịm, nhưng nọc độc thì như nọc rắn hổ mang. Theo tôi, hắn thực sự thuộc giai tầng quý tộc và tội ác. Hắn lịch sự mời bạn uống trà nhưng sẵn sàng bỏ thuốc độc hại bạn. Vâng, tôi khoái nghiên cứu hầu tước Ru-nê.

- Anh nói hắn rất dễ thương?

- Dễ thương như mèo, dễ thương mà giết người như ngoé. Cái cách hắn đón tiếp tôi làm tỏ lộ bản chất của hắn.

- Tôi cũng đoán rằng thế nào tôi cũng gặp ông, ông Homles à! - Hắn nói với tôi - Có thể tướng Mê-vin đã thuê ông để ngăn cản đám cưới giữa tôi với con gái ông ta?

Tôi đáp:

- Vâng!

- Thưa ông - Hẳn nói tiếp với tôi - Ông chỉ làm tổn hại cái danh tiếng khá xứng đáng của ông. Ông không thể nào thành công trong vụ này. Ông lao mình vào một việc vô bổ, lại nguy hiểm. Ông cho phép tôi mạnh mẽ khuyên ông nên rút lui tức khắc!

- Chưa - Tôi đáp - Đó lại chính là lời tôi dự định khuyên ông. Tôi kính trọng cái khối óc của ông, thưa hầu tước; và mấy phút sơ giao cũng chưa làm sút giảm sự kính trọng đó. Chúng ta hãy nói chuyện giữa người lớn với nhau. Không ai muốn lùi về quá khứ và gây phiền hà cho ông. Quá khứ là quá khứ! Ông hiện đang bơi trong một khúc sông trong lành. Nếu ông ngoan cố tiến hành đám cưới, ông sẽ đụng chạm tới một số người có quyền thế. Họ sẽ ra tay phá ông cho tới khi ông bị đuổi khỏi nước Anh này. Ông khôn thì nên để yên cho cô bé. Ông đâu có được thoải mái khi mà một vài giai đoạn trong quá khứ của ông được tiết lộ cho cô ta?

Vị hầu tước có vài sợi lông thẩm mỹ lòi dưới mũi như ăng-ten của một côn trùng. Chúng lay động vì khoái trá khi ông ta nghe tôi nói và ông ta cười nhẹ rồi trả lời.

- Xin tha thứ cho sự hả hê của tôi, ông Homles. Tuy nhiên làm sao không cười khi thấy ông đánh bài mà không cầm bài, không một lá bài, thưa ông Homles! Ông tuyệt đối không có một lá bài, nói chi đến nước bài!

- Ông tin như vậy à?

- Theo tôi biết là như vậy! Ông cho phép tôi giảng giải đầy đủ. Bài tôi tốt đến nỗi tôi có thể bày ra giữa bàn. Tôi có cái may mắn là chinh phục trọn vẹn tình yêu của cô bé. Cô ta yêu tôi, mặc dù tôi đã cho cô biết tất cả các

giai đoạn rủi ro trong quá khứ của tôi. Tôi cũng có dặn cô ta rằng vài kẻ mưu mô, vài kẻ nguy hiểm sẽ tới gặp và kể cho cô ta nghe các chuyện đó. Tôi đã cảnh giác cô ta và chỉ cách cho cô ta tiếp đón bọn đó. Ông có nghe đến cái hiệu quả sau thôi miên không, thưa ông Homles! Ông sẽ thấy nó một cách cụ thể. Tôi chắc chắn cô ta không từ chối tiếp ông đâu. Cô ta nuông chiều tất cả ý muốn của cha... ngoại trừ một chi tiết nhỏ.

- Anh Watson, sau đó tôi kiêu từ với tất cả sự bình tĩnh và lạnh lùng. Nhưng khi vừa nắm lấy hột xoài mở cửa, tôi bị chặn lại:

- Nhân tiện nói luôn, thưa ông Homles, ông có quen ông Le Brun' thám tử người Pháp không?

- Có!

- Ông có biết việc gì đã xảy ra cho y không?

- Hình như y bị vài thằng du đảng ở Montmartre đánh đòn và bị tật suốt đời.

- Đúng. Một trùng hợp lạ lùng, y xen vào công chuyện của tôi cách đó một tuần! Đừng xen vào chuyện của tôi, thưa ông Homles, sẽ xui xẻo cho ông! Lời khuyên chót của tôi. Ông đi đường ông, tôi đi đường tôi, chúc một đêm an lành!

- Tay hầu tước này có vẻ nguy hiểm!

- Cực kỳ nguy hiểm! Tôi từng biết rõ nhiều tên khoác lác, nhưng thằng này thuộc loại ít nói.

- Anh có bị bắt buộc phải bận tâm về hắn đâu? Hẳn lấy cô bé đó thì có sao đâu?

- Vì chắc chắn hắn đã giết chết người vợ sau cùng, nên ta cần phải ngăn cản cuộc hôn nhân mới này. Mặt khác, phải làm theo lệnh của khách hàng. Nhưng thôi, đừng có thảo luận điều này. Khi uống cà

phê xong, anh đi theo tôi, bởi vì Si-oen sẽ đến báo cáo công việc.

Si-oen đã đến phố Baker khi chúng tôi tới nơi. Đó là một tên khổng lồ, mặt hơi đỏ và thô: đôi mắt cực kỳ linh hoạt là dấu hiệu độc nhất của bộ óc xảo quyệt. Chắc chắn anh ta đã lặn ngụp trong giai tầng cạn bã.

Thật thế, cạnh Si-oen, trên ghế dài còn có một thiếu phụ trẻ trung mảnh khảnh, tóc đỏ hoe, khuôn mặt thể lương, tái mét, bị tội lỗi và ưu phiền tàn phá đến nỗi người ta muông tượng được những năm tháng khủng khiếp mà nàng đã trải qua.

- Tôi xin giới thiệu cô Kít-ti - Si-oen nói và lay động bàn tay béo phị - Những gì cô ấy biết... Cô ấy sẽ tự động nói ra. Tôi chụp được cô ấy, thưa ông Homles, không đầy một giờ sau khi nhận được giấy của ông.

- Tội tôi không khó - Cô gái nói - Ai cũng có thể tìm ra tôi tại địa ngục của Luân Đôn... Chúng tôi là những bạn tâm giao. Nhưng mà, quý thần ơi, còn một thằng nữa thằng này lẽ ra phải ở một tầng địa ngục tệ hơn, nếu có công lý trên cõi trần này. Đó là cái thằng mà ông đang bận tâm, thưa ông Homles.

Homles cười:

- Tôi xin dự phần vào nguyện ước của cô, cô Kít-ti?

- Nếu tôi có thể giúp ông tống nó đến cái nơi mà nó phải ở theo luật, thì tôi rất sẵn sàng - Người khách nữ nói một cách hăng hái.

Sự hận thù cao độ thoáng qua trên các đường nét căng thẳng và trong đôi mắt rực sáng.

- Ông khỏi phải bận tâm về quá khứ của tôi, thưa ông Homles. Quá khứ của tôi chẳng có gì hay ho. Tôi chỉ là con chuột nhắt trong nanh vuốt của con mèo Ru-nê.

Chớ chi tôi có thể kéo nó... - cô vung hai bàn tay một cách điên dại - ... kéo nó xuống tới một cái hố, nơi mà nó đã đập quá nhiều người xuống.

- Cô biết chuyện gì rồi?

- Si-oen đã nói với tôi. Thằng điểm hiện chạy theo một con ngốc đáng thương và lần này thì hắn muốn cưới cô ta làm vợ. Phần ông, ông chắc đã biết quá nhiều về con quỷ cái này!

- Cô bé mất trí rồi. Cô ấy yêu nó như điên như dại. Cô ấy đã được cho hay, nhưng cô ấy không chịu nghe tí gì.

- Được cho hay về vụ ám sát?

- Vâng.

- Chúa ơi! Con bé cừ thật!

- Ông không nhét bằng chứng vào cặp mắt ngu dần của nó?

- Cô có chịu giúp chúng tôi soi sáng cô ta không?

- Còn gì nữa! Tôi chưa phải là bằng chứng bằng xương bằng thịt sao? Tôi sẽ kể cho cô ta nghe cái cách tôi bị Ru-nê đối xử.

- Cô sẽ nói?

- Sao lại không?

- Nên thử làm coi! Thằng khốn đó đã thú nhận phần lớn các tội lỗi của nó và cô ta đã tha thứ cho nó rồi. Tôi không tin rằng cô ta chịu trở lại vấn đề.

- Tôi sẽ chứng minh rằng nó chưa thú hết tội - Cô Kít-ti nói lớn tiếng - Tôi có biết sơ qua về hai hoặc ba cái án mạng chưa bị phanh phui. Hắn nói với cái giọng êm như nhung, rồi thản nhiên nhìn tôi và tiết lộ: Nó chết được một tháng rồi. Hắn không nói nhiều, và tôi cũng không chú ý lắm. Vì yêu hắn, bất cứ cái gì hắn làm, tôi cũng thích thú, y hệt như con bé ngu dần đáng thương

kia! Chỉ có một chuyện làm cho tôi kinh hoàng. Quý thần ơi! Hẳn có một cuốn sách đóng bằng da nâu, có ổ khoá đóng kín và có huy hiệu của hân trên bìa. Hình như đêm đó hân say, nếu không thì hân đâu có cho tôi xem!

- Sách gì?

- Hân sưu tập đàn bà. Hân hãnh diện về bộ sưu tập đàn bà của hân như người ta hãnh diện về những bộ sưu tập tiền xưa hoặc các loại tem. Hân ghi đầy đủ trong sách đó những hình chụp lên, tên họ, và biết bao chi tiết khác. Đủ hết! Một cuốn sách mà không một người đàn ông nào, ngay cả giới cận bã cũng không nhận tâm làm thế! Nhưng Ru-nơ đã viết. "Các linh hồn mà tôi đã huỷ diệt". Nhưng thôi, tôi không bình luận nữa, bởi lẽ cuốn sách đó không ích gì cho ông. Còn nếu nó hữu dụng thì làm sao lấy nó được?

- Nó ở đâu?

- Làm sao mà biết, bởi vì tôi đã tuyệt giao với hân hơn một năm rồi. Khi còn sống chung, thì tôi biết nó được giấu ở đâu. Về nhiều phương diện, hân giống một con mèo, hân có cái tính sạch sẽ và chính xác của mèo. Do đó, có thể quyển ấy ở trong tủ đồ gỗ cổ trong văn phòng riêng của hân.

- Tôi đã vào đó rồi - Homles đáp.

- Ủa, rồi hả? Vậy ông đâu phải là tay mơ. Có lẽ hân đang gặp phải một tay kỳ phùng địch thủ rồi. Văn phòng mà ông vào có cái tủ buýt phê lớn chứa đồ sứ Trung Hoa đặt giữa hai cửa sổ, sau cái bàn, có cái cửa đi qua văn phòng riêng, nơi hân cất giấy tờ và một ngàn lẻ một thứ khác.

- Ông ta không sợ ăn trộm à?

- Ru-nơ đâu phải đồ thổ đế. Đương nhiên hân dư sức bảo vệ mạng sống và tài sản của hân. Ban đêm thì có cả

một hệ thống chuông báo động. Mặt khác trong nhà hân có cái thứ gì đáng giá để quyến rũ bọn ăn trộm đâu? Ngoại trừ mó đồ sứ Trung Hoa.

- Đồ vô giá trị! - Si-oen mạnh mẽ nói lớn - Không một thằng cha, con mẹ chợ trời nào chịu mua một món đồ của nó.

- Đồng ý! - Homles nói - Nào cô Kít-ti, đề nghị cô quay lại chiều mai lúc 5 giờ. Để tôi suy nghĩ về đề nghị đi gặp con bé của cô. Tôi sẽ xem xét coi có thể thu xếp một cuộc hẹn được không? Tôi thành thực cảm ơn sự cộng tác của cô. Có lẽ tôi khỏi cần phải nhắc lại rằng người khách hàng của tôi rất hào phóng.

- Không! - Cô gái la to - Tôi không đến đây vì tiền! Lôi được thằng khốn đó xuống bùn là tôi hả dạ! Nhét nó sâu xuống bùn và chân tôi đạp lên để dẫm nát cái mặt đáng nguyên rửa của nó! Tôi không muốn cái gì khác. Tôi sẽ gặp ông vào ngày mai và bất cứ lúc nào. Si-oen biết cách kiếm ra tôi.

Phải tới chiều hôm sau, tôi mới gặp Homles tại quán ăn quen thuộc ở Strand. Anh nhún vai khi được hỏi xem cuộc hội ngộ có kết quả không! Homles kể lại:

- Ông tướng điện thoại cho hay rằng mọi sự đã chuẩn bị xong. Kít-ti rất đúng hẹn, leo lên xe ngựa đi chung với tôi. Xe cho chúng tôi xuống lúc 5 giờ 30 tại tư dinh đồ sộ của ông tướng. Một người hầu mặc đồng phục đưa chúng tôi vào phòng khách lớn. Con bé đang ngồi đợi. Cô ta mặt tái xanh, nghiêm trang, sắt đá và lạnh lùng như tuyết.

Tôi không biết cách mô tả cô bé, anh Watson! Có thể trước khi câu chuyện kết thúc, anh sẽ gặp cô ta, chừng đó anh sẽ sử dụng năng khiếu văn sĩ của anh. Cô bé đẹp, cái

đẹp thanh thoát. Trong các kiệt tác của những nhà danh hoạ Trung Cổ, tôi gặp những khuôn mặt giống khuôn mặt của cô ta. Làm thế nào một con thú dữ có thể đặt vuốt của nó trên một con người như thế? Chuyện đó khó hiểu đối với tôi. Anh biết rằng những cái khác cực thì hút lẫn nhau, người thiên về tâm linh bị cuốn hút bởi người có thú tánh. Đương nhiên là cô ta biết lý do của cuộc thăm viếng của chúng tôi. Sự có mặt của cô Kít-ti làm cho cô ta ngạc nhiên một chút. Tuy vậy, cô ta vẫn chỉ hai ghế bành với vẻ mặt của một bà trưởng tu viện tiếp nhận hai người cùi trước đây đi ăn mày. Cô ta nói giọng như vang dội từ một tầng băng.

- Thưa ông, tôi có được nghe nhiều về phước danh của ông. Ông tới đây, theo tôi hiểu là để vu khống vị hôn phu của tôi, hầu tước Ru-nê. Chỉ vì chiều theo ý cha tôi mà tôi tiếp ông, và tôi xin báo cho ông biết trước rằng không một lời nào của ông sẽ có ảnh hưởng đến các quyết định của tôi.

Cô ta làm tôi đau nhói. Ngay lúc đó, tôi coi cô ta như con gái của tôi. Tôi hằng say biện giải, mô tả cho cô ta cái tình huống địa ngục của một người đàn bà chỉ biết rõ tính người đàn ông sau khi đã lấy nhau, một người đàn bà phải chịu sự khốn khổ của đôi bàn tay đầm máu và đôi môi tanh tưởi. Tất cả các lời nói của tôi không thể đem lại một chút xúc động trên cái nhìn xa xăm của cô ta. Tôi nhớ lại những gì thằng ác ôn nói về cái tác động sau thời miên. Quả vậy, ta có thể tưởng tượng rằng cô bé đang sống bên trên trái đất trong một sự mê sảng.

- Tôi đã nhẫn nại nghe ông nói, thưa ông Homles. Hiệu quả của lời ông là đúng như hiệu quả mà tôi đã cho ông biết trước. Tôi biết rằng chồng chưa cưới của tôi

đã trải qua rất nhiều cơn giông tố của những phê phán rất bất công. Ông là người cuối cùng trong một loạt người vu khống. Có thể ông có mỹ ý với tôi, mặc dù tôi biết ông là người làm việc có thù lao, ông có thể bảo vệ quyền lợi của hầu tước cũng như quyền lợi các kẻ thù của hầu tước. Nhưng đó là quyền tự do của ông. Phần tôi, tôi muốn ông hiểu dứt khoát rằng, tôi thương anh ấy, anh ấy cũng thương tôi, còn dư luận đối với tôi thì chỉ như chó sủa lỗ không. Nếu bản chất quý phái của anh ấy đôi khi có sai sót, thì có thể Chúa đã thu xếp để tôi đến nâng anh ấy lên vai vế cũ". Quay qua phía cô Kít-ti cô ta nói thêm. "Tôi không hiểu tại sao có sự hiệ diện của thiếu phụ trẻ tuổi này".

Tôi sắp trả lời thì con bé bụi đời xen vào như cơn lốc. Anh hãy tưởng tượng cảnh lửa gặp băng, mặt đối mặt. "Tôi sẽ nói với cô, tôi là ai!" Kít-ti nhảy dựng khỏi ghế và la lớn, miệng méo xẹo vì điên tiết. "Tôi là tình nhân cuối cùng của thằng đó. Tôi là một trong một trăm người đàn bà bị thằng đó cám dỗ, mê hoặc, tàn phá cuộc đời rồi liệng vào đồng rác. Đồng rác, đối với cô có thể là nấm mồ, có lẽ lại hay hơn. Tôi nhắc lại, đồ ngu như chó, lấy nó, cô sẽ tiêu dùng! Hoặc nó đập nát tim cô, hoặc nó vụn cổ cô, kết quả sẽ là cái chết chắc chắn. Hôm nay, không phải vì thương cô mà tôi nói. Cô sống hay cô chết mặc xác cô. Chính vì muốn phục thù rửa hận. Không nên nhìn tôi một cách miệt thị như thế, người đẹp ơi! Bởi vì người đẹp có thể sa sút một cách tệ hại hơn, không lâu lắm đâu!".

- Tôi không muốn phải nói những chuyện như thế này. Tôi lặp lại một lần chót rằng tôi biết ba giai đoạn của cuộc đời của vị hôn phu của tôi. Trong đó anh ấy đã vương

phải thành phần đa mưu và tôi vững tin rằng anh ấy thành thật hối cải những sai trái cũ.

- Ba giai đoạn! - Người nữ đồng hành của tôi thét to
- Đồ ngu! Đồ ngu cực kỳ!

- Ông Homles, tôi yêu cầu ông chấm dứt cuộc nói chuyện này. Tôi vâng lệnh bố tôi mà tiếp ông, chứ tôi đâu bị bắt buộc phải nghe các lời nói mê sảng của người này.

Cô Kít-ti cười thê như bắp rang, nhào ra phía trước, nếu tôi không nắm được cổ tay cô, thì cô Kít-ti đã chụp tóc con gái ông tướng. Tôi kéo cô ta ra hướng cửa và nhanh nhẹn đẩy cô ta lên xe ngựa, tránh được một sự tụ tập của những người hiếu kỳ. Về phần tôi, tuy tỉnh táo hơn, nhưng tôi cũng muốn phát điên khi vấp phải một thái độ cao ngạo của người đàn bà đang cố cứu mạng. Vậy là tôi đã báo cáo tình hình đầy đủ rồi đó. Đương nhiên, tôi phải mở ra một hướng đi khác. Tôi vẫn phải giữ liên lạc với anh, anh Watson! Có phần chắc là tôi dành cho anh một vai trong vở kịch tối. Tôi đoán biết màn tôi do họ chủ động đó.

Homles đã đoán đúng đòn thù của họ giáng trả. Đúng ra là của thằng điểm đó! Tôi điếng người khi đọc tin nhỏ trên một tờ nhật báo. Sự việc xảy ra giữa đại khách sạn Grand Hotel và nhà ga Charing Cross. Một anh què giò bày một tờ báo buổi chiều in hàng tít rất lớn bằng chữ đen trên nền vàng:

"Sherlock Homles bị mưu sát".

Tôi đứng như phỗng đá một lúc lâu. Sau đó hình như tôi giật tờ báo từ tay người bán, và không trả tiền báo rồi tức tốc chui vào trước cửa một tiệm thuốc tây để đọc:

"Chúng tôi đau đớn hay tin ông Sherlock Homles là nạn nhân của một cuộc mưu sát. Hiện tại mọi dự đoán về tình trạng sức khỏe của ông là quá sớm. Biến cố xảy ra

khoảng 12 giờ tại đường Regent, gần quán cà phê Royal. Hai người dùng gậy đập tới tấp trên thân và đầu ông Homles. Các bác sĩ cho rằng đây là trường hợp nghiêm trọng. Ông được chở vào nhà thương Charing Cross nhưng ông nặng nề đòi chở về nhà tại đường Baker. Những kẻ tấn công ăn mặc rất đàng hoàng. Họ thoát thân bằng cách chạy vào quán cà phê Royal rồi đi ra bằng cửa sau và tan biến trên đường phố đông người. Đương nhiên họ thuộc giai tầng tội ác đã biết bao lần bị khốn khổ bởi tài năng của ông Sherlock Homles".

Tôi nhảy lên một xe ngựa, bảo chạy tới phố Baker. Tại cửa có xe của ngài Lê-ly đang chờ. Khi vào hành lang, tôi gặp nhà giải phẫu nổi tiếng này.

- Bệnh không có gì nguy kịch - Bác sĩ Lê-ly nói với tôi - Rách da đầu hai chỗ, trầy trụa tứ tung. Phải vá nhiều. Tôi có chích mooc-phin, cần để ông ấy nghỉ ngơi, nhưng ông có thể vào gặp vài phút.

Tôi hối hả bước vào căn phòng tối om. Homles gọi tôi. Bức sáo được kéo xuống ba phần tư nhưng có một tia sáng mặt trời lọt vào, nhờ đó tôi thấy rõ có vết máu thoát ra lớp băng trắng trên đầu Homles. Tôi ngồi gần anh, lắc đầu.

- Không gì đâu, Watson! Đừng giữ cái bộ mặt đưa ma đó - Homles nói với giọng yếu ớt - Không nặng như người ta nói đâu!

- Thật là may!

- Tôi đánh gậy cũng không tệ, như anh biết, tôi đỡ được nhiều cú. Họ 2 người, tôi thua là do cái người thứ hai này.

- Đương nhiên là do tên hủ tước khốn nạn đó giết đây. Nếu anh cho phép, tôi sẽ xé xác nó ngay!

- Ta không thể làm gì trước khi cảnh sát thộp cổ mấy tên đồng phạm của nó. Chúng chuẩn bị kế hoạch chuồn hay lắm. Hãy chờ một lúc. Tôi có kế hoạch mới. Việc thứ nhất phải làm là tung tin rằng bệnh trạng của tôi là rất nguy kịch. May mắn lắm thì sống thêm một tuần. Hãy phao tin rằng tôi đã nói sáng nói điên.

- Còn ngài Lê-ly.

- Ô, khỏi lo. Ông ấy phía còn dữ hơn nữa. Tôi lo chuyện đó cho.

- Còn gì nữa không?

- Còn chứ. Cảnh gác Si-oen, bảo hắn đem cất giấu con bé bụi đời vào nơi an toàn. Bọn chúng sẽ làm thịt con bé. Khẩn trương lên, ngay đêm nay nhé!

- Tôi đi ngay. Còn gì nữa không?

- Để cái tẩu và bao thuốc trên bàn giùm. Tốt lắm! Mỗi sáng anh tới đây, chúng ta sẽ hoạch định kế hoạch hành động.

Ngay đêm đó tôi thu xếp với Si-oen để gọi cô Kít-ti qua vùng ngoại ô Paris chờ tới lúc sóng lặng gió yên.

Trong suốt sáu ngày, công chúng lầm tưởng Homles đang thoi thóp, chờ chết. Các bản thông báo sức khỏe rất là bi quan, còn báo chí thì công bố những tin tức ảm đạm. Trong khi đó Homles bình phục nhanh chóng.

Ngày thứ bảy, người ta tháo chỉ các chỗ may. Cũng tối hôm đó họ loan một tin mà tôi phải thông báo ngay cho Homles:

Trong đám hành khách trên con tàu rời Liverpool vào sáng thứ sáu, có tên của hầu tước Ru-nê.

Hắn có những việc tài chính quan trọng phải giải quyết tại Hoa Kỳ trước ngày kết hôn đang gần kề. Sau khi nghe tin này, nét mặt Homles tái mét.

- Thứ sáu! - Homles la lớn - Vậy chỉ còn có ba ngày thôi. Thằng ác ôn này muốn chạy trốn. Không được đâu, Watson! Tôi muốn anh làm một cái gì để giúp tôi.

- Thì tôi tới đây là để giúp anh.

- Vậy anh dành 24 giờ tới để nghiên cứu kỹ lưỡng các đồ sớ Trung Hoa.

Homles không giải thích thêm. Tôi cũng không đặt một câu hỏi nào. Mấy năm sống với anh tập cho tôi thói quen rậm rạp vâng lời. Nhưng khi đã rời phòng của anh, đi dọc đường Baker, tôi không biết làm sao chấp hành mệnh lệnh. Cuối cùng tôi đi đến thư viện ở quảng trường Saint-James, trình bày dự định của tôi cho người bạn thân tên là La-may, phó quản thủ thư viện và quay về nhà với một cuốn sách đồ sộ kẹp ở nách. Suốt đêm, suốt sáng hôm sau, tôi học được cả ngàn chuyện và nhồi nhét vào đầu cả ngàn cái tên. Đầu óc nặng trĩu dưới gánh nặng của tài liệu này. Chiều hôm sau tôi đến nhà Homles. Anh đang ngồi trên chiếc ghế bành, đầu quán băng.

- Nếu tin theo các báo chí thì anh đang hấp hối!

- Đây chính là điều tôi muốn phổ biến rộng rãi, còn anh đã học bài kỹ chưa?

- Ít ra tôi có thể hiểu một số điều.

- Hoan nghênh! Anh thấy đủ sức tranh luận một cách khôn ngoan về đề tài đó chưa?

- Dư sức.

- Vậy, vui lòng lấy giúp tôi cái hộp trên lò sưởi!

Homles mở nắp, để lộ ra một đồ vật nhỏ được gói kỹ trong miếng lụa Đông phương.

- Phải cầm cho cẩn thận. Đây là đĩa sứ vỏ trứng đời nhà Minh. Cho tới nay chưa có ai làm hay hơn. Có đủ bộ. Hình như không có bộ thứ hai, ngoài bộ ở Hoàng cung

Bác Kinh. Nhìn đồ vật này, một người sành điệu sướng phát điên.

- Tôi phải làm gì?

Homles đưa cho tôi một danh thiếp trên đó có in hàng chữ "Bác sĩ Hill Barton, 369 Half Moon Street".

- Đêm nay anh mang tên này và đến nhà hầu tước Ru-nê. Tôi biết vài thói quen của hắn.

Lúc 8 giờ 30 có thể hắn vắng. Anh hãy gửi danh thiếp báo trước. Anh nói với hắn rằng anh mang tới một mẫu của bộ sưu tập nhà Minh, hiếm có. Anh đóng vai bác sĩ thì dễ thôi, nhưng anh cần đóng vai người sưu tập nhiều hơn. Bộ sưu tập này tình cờ lọt vào tay anh, anh có nghe đồn nó thích đồ sứ, và anh sẵn sàng bán với giá cao.

- Bao nhiêu?

- Câu hỏi khôn ngoan đó. Anh sẽ bị lộ diện mau chóng nếu không biết giá trị của món hàng. Mẫu này do ông tướng của chúng ta mang lại. Anh không nói ngoa khi khẳng định là không có cái thứ hai trên thế giới này.

- Tôi có thể đề nghị bộ đồ sứ được đánh giá bởi một chuyên viên?

- Anh tuyệt hảo hôm nay. Vì thế nhì, anh không định giá, mà đề nghị mời chuyên viên.

- Nhưng chắc gì nó tiếp tôi?

- Tiếp chứ. Hắn là một tay chơi đồ cổ, anh quên rồi sao? Hãy ngồi xuống, tôi đọc cho anh chép! Khởi cần xin hỏi âm, chỉ báo sẽ đến và cho biết lý do.

Ngay đêm đó, với cái đĩa quý giá trên tay và tấm danh thiếp mang tên bác sĩ Barton trong túi, tôi lao mình vào một cuộc phiêu lưu.

Ngôi nhà và khoảng đất chung quanh cho thấy rằng hầu tước Ru-nê giàu sụ, đúng như ngài James đã

nói. Những con đường dài uốn khúc giữa các bồn hoa lạ đưa tới một cái sân vuông rải sỏi, có dựng nhiều bức tượng. Cơ ngơi này được sắp đặt bởi một ông vua vàng của Nam Mỹ vào thời cực kỳ phát đạt.

Một quản gia ăn mặc nghiêm chỉnh mở cửa cho tôi, rồi giao cho một gia nhân mặc toàn đồ nhung sang trọng. Cuối cùng hầu tước tiếp tôi.

Ông ta đứng gần cái tủ cao, đặt giữa hai cửa sổ, chứa một phần bộ sưu tập đồ sứ Trung Hoa. Khi tôi vào, ông quay mặt về hướng tôi, tay cầm một lọ nhỏ màu nâu.

- Mời bác sĩ ngồi! Tôi đang ngắm nghía các báu vật của tôi và tự hỏi không biết có thể thực sự thêm vào đó một cái nữa không? Cái mẫu nhỏ đời Đường này thuộc thế kỷ thứ VII có thể làm ông thích. Tôi chắc chắn ông chưa bao giờ thấy một sự khéo tay nào và một sự pha trộn màu nào hài hoà hơn. Ông có mang theo cái đĩa đời Minh đấy chứ?

Tôi mở gói một cách cẩn thận và đưa cái đĩa ra. Hắn liền ngồi vào bàn, kéo cái đèn lại gần và quay đĩa qua lại, xem xét mọi khía cạnh. Trong lúc đó, ánh sáng màu vàng chiếu sáng khuôn mặt hắn cho phép tôi ngắm hắn một cách thoải mái.

Hắn thực sự đẹp trai, chiều cao trung bình nhưng dáng người thanh nhã, mềm mại. Khuôn mặt sạm nắng, vẻ Đông phương, đôi mắt to đen nhánh, mơ màng, có sức cuốn hút đàn bà một cách dễ dàng. Tóc và râu màu đen, râu kềm, ngắn, mảnh mai, chải chuốt. Giọng nói hấp dẫn, điệu bộ sang trọng. Tôi đoán hắn chỉ ngoài ba mươi, nhưng thực ra, như sau này mới biết, hắn đã bốn mươi hai rồi.

- Rất đẹp! Rất là đẹp! - Hắn khen luôn miệng - Ông có một bộ sáu cái? Có một điều là tôi chưa bao giờ nghe

nói về cái bộ đĩa tuyệt trần này. Tôi biết tại Anh quốc có một bộ có thể sánh với bộ này. Nhưng chắc chắn họ không bán. Thưa bác sĩ, bác sĩ vui lòng tha thứ cho sự tò mò của tôi và cho tôi biết do đâu bác sĩ có được bộ này?

- Ông thích nó thật à? - Tôi hỏi với một vẻ bình thản
- Tôi đã biết nó là thứ thiệt. Về trị giá của nó, tôi đành phó thác cho sự định giá của một chuyên gia.

- Rất là bí hiểm - Hắn thì thầm, với đôi mắt đen lấp lánh một tia sáng ngờ vực - Khi muốn mua những đồ vật có giá trị lớn như thế này, ai cũng muốn phăng cho tới ngọn ngành. Cái đĩa đẹp, quý, là điều không ai chối cãi. Tôi không mảy may ngờ vực. Nhưng tôi phải cân nhắc nhiều điều... Bác sĩ không có quyền bán nó.

- Tôi bảo đảm!

- Thế thì tôi phải xét lại giá trị của lời bảo đảm này.

- Các ngân hàng của tôi sẽ trả lời cho ông về uy tín của tôi.

- Được thôi! Dù vậy việc buôn bán này có hơi dị thường!

- Ông mua hay không, tùy ông - Tôi nói với vẻ cực kỳ bất cần - Tôi tới ông trước tiên, tại vì tôi được biết ông là người sành sỏi, chứ việc buôn bán này đâu có khó gì?

- Ai nói với ông rằng tôi là người sành sỏi?

- Tôi biết ông có viết một cuốn sách về đề tài này.

- Ông đọc rồi?

- Chưa.

- Chúa ơi! Càng lúc tôi càng rối trí hơn. Ông là người sành sỏi kiêm nhà sưu tập. Ông có một đồ vật giá trị lớn trong bộ sưu tập, thế mà ông không chịu khó đọc cuốn sách độc nhất giúp ông tìm hiểu ý nghĩa và giá trị của cái đồ vật này. Ông giải thích điều đó như thế nào?

- Tôi rất bận. Tôi là thầy thuốc. Tôi có khách hàng phải phục vụ.

- Đó không phải là lời giải đáp! Nếu ham chơi đồ cổ, người ta luôn giành thời gian cho nó bằng mọi cách. Trong thư, ông có nói ông là người sành sỏi.

- Đúng vậy.

- Vậy tôi hỏi ông vài câu để kiểm nghiệm. Tôi buộc lòng phải nói với bác sĩ rằng cái màn buôn bán này mỗi lúc mỗi lù mù. Nào, ông biết gì về nhà Bác nguy và vị trí của họ trong lịch sử đồ gốm?

Tôi nhảy dựng khỏi cái ghế bành và giả đồ nổi giận:

- Điều này không còn dung thứ được nữa. Ông à! - Tôi la lớn - Tôi tới đây vì dành ưu tiên cho ông, chứ không phải để bị hạch hỏi. Kiến thức của tôi về đồ sứ có thể thua sút ông, nhưng tôi từ chối trả lời những câu hỏi được đặt ra một cách xác suất!

Hắn nhìn tôi dăm dăm, cái tính thơ mộng trong đôi mắt của hắn đã biến mất. Rồi đột ngột, đôi mắt này rực lửa. Tôi thấy sự ngời sáng của bộ răng trắng của hắn giữa cặp môi tàn nhẫn.

- Anh chơi trò gì? Anh tới đây để dò xét tôi, anh mưu toan gạ gẫm tôi. Hình như Homles đã gần chết và y sai anh đến đây canh chừng tôi. Anh vào đây dễ dàng, nhưng anh sẽ thấy ra khỏi đây rất khó.

Hắn nhảy dựng lên, tôi lùi lại, chuẩn bị đối phó. Có lẽ lúc đầu hắn có nghi ngờ, qua cuộc thẩm vấn, hắn thấy rõ hơn. Hắn thọc tay vào học tủ, lục lạo túi. Thành linh một tiếng động vang lên làm hắn dừng lại để nghe.

- À! - Hắn la lên rồi chạy vào căn phòng phía sau lưng. Tôi chạy ra đến cửa. Cửa sổ của căn phòng thứ hai ngó ra vườn bị mở toang hoác. Bên cạnh cửa sổ này,

Sherlock Homles xuất hiện như một con quỷ, sau đó, Homles nhảy ra ngoài. Tôi nghe tiếng chân anh giẫm lên các nhánh nguyệt quế ngoài vườn. Chủ nhà nhảy theo, miệng gào thét như con cọp dữ.

Và lúc đó... chỉ trong một giây, tôi thấy rõ một cánh tay đàn bà lộ ra khỏi các cành nguyệt quế. Thành linh Ru-nê la thất thanh.

Tiếng la rợn người. Hấn lấy hai bàn tay bịt mắt vừa gào vừa chạy vào phòng, đụng đầu vào tường, ngã sụm xuống thảm, cuộn tròn, quần quai, rên la vang dội trong căn nhà mênh mông.

- Cho tôi nước lã! Cho tôi nước! - Hấn la liên tục.

Tôi vớ lấy bình nước trên bàn, hối hả chạy tới. Cùng lúc viên quản gia và nhiều người bồi phòng khác cũng chạy tới. Tôi còn nhớ rằng một người trong bọn ngất xỉu khi nhìn thấy gương mặt của hấn bị tàn phá một cách dữ dội. Acid đang ngấm nhấm khuôn mặt hấn, đang chảy thành giọt xuống tai và xuống cằm. Một con mắt đã trắng đục, con kia thì đỏ và sưng lên. Cái diện mạo mà ban nãy tôi tấm tắc khen thâm thì giờ đây nó giống như một bức tranh đẹp bị nhoè, tèm nhem, trông rất gớm ghiếc!

Một cách ngắn gọn, tôi trình bày những gì đã xảy ra. Vài người bồi phòng nhảy qua cửa sổ, lục lọi ngoài vườn nhưng trời tối đen và mưa bắt đầu rơi.

- Chính là Kít-ti! Ô, con quỷ cái đó sẽ phải đền tội! Đúng, nó sẽ phải đền tội. Ôi! Đau quá, không thể nào chịu nổi! - Hầu tước Ru-nê la vang.

Tôi rửa mặt hấn bằng dầu, áp bông gòn vào da cháy rồi chích cho hấn một mũi thuốc giảm đau. Hấn bấu vào tay tôi, như thể tôi có quyền năng đem lại sự sống cho đôi mắt đang nhìn tôi chòng chọc. Có thể tôi

đã khóc trước cái đại họa này, nếu tôi quên được cái lòng lang dạ thú của hấn. Chính cái dã tâm của hấn là nguồn gốc của mối đại họa hôm nay. Tôi ghê tởm khi cảm thấy đang bị hấn bấu víu để cứu... Bác sĩ chuyên môn của gia đình hấn đã đến, tôi được nhẹ nhõm. Tất nhiên một thanh tra cảnh sát không thể chậm chân. Tôi trình cái danh thiếp thật của tôi. Ở Scotland Yard, mọi người đều biết tôi y như biết Sherlock Homles. Rồi tôi rời cái nhà xui xẻo này. Không đầy một giờ sau, tôi đã về tới đường Baker. Homles đang ngồi trong ghế bành quen thuộc, lắng tai nghe một cách kinh hoàng. Tôi mô tả sự thay đổi hình dạng của Ru-nê.

- Có vay thì phải trả! Vay sao, trả vậy! - Nói xong Homles với tay lấy cuốn sách nâu để trên bàn.

- Đây là cuốn sách mà con bé bụi đời đã nói với ta. Nếu Vi-ô-lét khăng khăng không huỷ bỏ sự đính hôn thì ta chịu thua thôi. Nhưng cô ta sẽ huỷ bỏ cuộc đính hôn! Bắt buộc thôi, bất cứ người đàn bà nào có lòng tự trọng, cũng đều phải khuất phục lẽ phải.

- Cuốn sổ tình?

- Cuốn sổ tình dục thì đúng hơn! Ngay khi con bé Kít-ti cho biết, tôi hiểu ngay đó là một vũ khí lợi hại. Tôi lặng yên, không phát biểu gì vì sợ con bé không giữ miệng được. Tuy nhiên tôi suy đi tính lại mãi. Tiếp đến tôi bị tấn công: đó là cơ hội để làm cho Ru-nê lâm tường mà không đề phòng gì về phía tôi. Mọi việc trôi qua êm đẹp. Tôi tưởng đâu mình còn phải chờ lâu. Không ngờ hấn dự định đi Mỹ. Tôi phải khẩn trương vì hấn sẽ không chịu để cuốn sổ này tại đây. Rất khó mà ăn trộm ban đêm, bởi vì hấn có một hệ thống báo động. Nhưng cướp đoạt vào ban ngày

thì được, với điều kiện phải làm sao cho tâm trí của hắn bị chỉ phối. Đó chính là lý do tại sao anh và cái đĩa phải nhập cuộc.

Khổ nỗi tôi phải biết chính xác cuốn sách nằm ở đâu. Mặt khác, tôi không có nhiều thời gian, bởi vì kiến thức của anh về đồ sù Trung Hoa không có bao nhiêu. Đó là lý do tôi cho mời con bé bụi đời vào phút chót. Có Chúa mới đoán được con bé giấu vật gì trong áo choàng của nó! Tôi lầm tưởng nó chỉ đến vì công việc của tôi, đâu có dè nó còn nghĩ tới chuyện riêng tư của nó.

- Thằng ác ôn biết chính anh sai tôi đi!

- Tôi cũng khá lo. Nhưng anh đã cầm cự đủ thời gian để tôi chộp được cuốn sách! Kìa! Ngài James ngài tới, tôi mừng hết lớn.

Huân tước James thích thú nghe kể lại tất các biến cố.

- Một kỳ công! Đại kỳ công! - Huân tước la to - Nếu thương tích của hắn tệ hại như bác sĩ Watson mô tả thì cái kế hoạch phá đám cưới sẽ thành công, đâu cần tới cuốn sách bản thảo này!

Homles lắc đầu:

- Đàn bà loại như cô Vi-ô-lét không xử sự bình thường như chúng ta dự đoán. Cô ta càng thương hắn bội phần, dưới các đường nét ghê tởm ở mặt của người tử vì đạo. Không đâu, chính cái mặt đạo đức của hắn cần được tiêu huỷ chứ không phải cái mặt thể chất. Cuốn sách này sẽ làm cho cô ta bừng tỉnh. Tôi không thấy có giải pháp thứ hai. Đây chính là chữ viết của tên khốn nạn đó. Cô ta không thể phủ nhận.

James mang cuốn sách về, cùng với cái đĩa quý giá. Tôi cũng cáo từ. Chiếc xe ngựa đang chờ. Ông ấy nhảy

lên, ra lệnh ngắn gọn cho người xà ích phóng xe nhanh. Dù ông ta cố lấy vạt áo choàng che phủ huy hiệu trên cửa xe, tôi cũng có đủ thời gian để nhận dạng cái huy hiệu đó.

Tôi há hốc mồm, quay vào và đến phòng của Homles.

- Tôi đã phát hiện khách hàng của mình là ai - Tôi la lớn, hãnh diện vì cái tin tức mới của tôi! Nè, Homles, đây là...

- Đây là một người bạn trung thực và nghĩa khí - Homles chặn ngang bằng cách khoát tay làm dấu.

Ba ngày sau, nhật báo The Morning Post loan báo rằng cuộc hôn nhân giữa hầu tước Ru-nê và cô Vi-ô-lét bị huỷ bỏ. Số báo đó cũng tường thuật vụ cô Kít-ti ra toà vì tội tạt acid. Nàng được hưởng trường hợp giảm kinh nên bản án không nặng lắm. Sherlock Homles thì suýt bị truy tố vì tội trộm. Nhưng khi mục tiêu là tốt, và khách hàng là một thế gia vọng tộc, luật phát của Anh quốc cũng co giãn và có nhân tính. Homles khỏi ngồi vào ghế bị cáo.